

RUSKO MÁ NOVÉHO RASPUTINA

K DOSI prohlásil a zajisté ne bez listého důvodu, že komorníci, lokaiové, osobní sekretáři a jiní podobní služební jsou nejméně netiví tvorové na světě, neboť velice mužavě přestávají býti velikými v jejich očích, a že jedinou skutečnou demokracií je demokracie koupací vany. Je-li toto tvrzení pravdivé — a skoro bychom je za bernou minej vzali — pak zajisté bylo by zajímavé vědět, co Ipak Yen, bývalý čínský holič a člověk dle úsudku zasvěcených velmi potměšilý, soudí o Nikolaji Leninovi, nynějším vládcem Ruska.

Posudky o Leninovi jsou různé. Jedni považují jej za nejškodlivějšího státníka a největšího přítele lidu, jakého kdykoliv zrodila matka lidská, a jiní soudí, že vlastně patří do té říše podzemní, kde je neomezeným vládcem Belzebub. Jedni mají za to, že v Leninovi se spojily vlastnosti Napoleona a veskerých diplomatů světa, kdežto jiní mají za to, že vlastně je Belzebub sám, nějakou zlou mocí z podzemí své říše na svět vyvolaným. Avšak dá se s určitostí říci, že pravda leží někde mezi těmito dvěma přehnanými úsudky a má-li kdokoliv příležitost odhadnouti lidskou hodnotu sovětského vládce, je to Ipak Yen, jeho nejdůvěrnější rádec.

Časopis London Daily News přinesl v minulých dnech zajímavý článek, psaný dle informací z Berlína, kde jsou o ruských záležitostech stále lépe zpravováni, nežli všichni spojenci dohromady, v kterém prohlašuje, že tento čínský bratříček je dnes vlastně nejmožnějším mužem v Rusku. Ipak Yen býval holičským pomocníkem v Blagověšenskú a jenom vláskem ušel trestu smrti na šibenici v ruskojaponské válce, neboť byl obviněn z vyzvědačství. Ale mezi blagověšenským holičským pomocníkem a dnešním Ipakem Yemem je velký rozdíl. Dnes Ipak Yen jezdí v nejlepších kočárech a bydlí v nádherném paláci se svými čtyřmi křesťanskými ženami. Pravověrní bolševici pohlížejí na Ipaka Yena jako na nového Rasputina a obviňují jej z obohacování se. Právě se, že Ipak Yen v šesti měsících nahromadil si 3.500.000 rublů. Komunistický vůdce Jakověv vyslovil se o něm následovně: "Máme nového Rasputina, který hypnotizuje našeho nového cara."

Jeden z předních generálů Kuropatkinových, dopadl Ipaka někde v okolí hlavního stanu a chtěl jej pověsiti jako japonského zvěda. Vychytralý Ipak věděl, že jakékoliv vyvracení tvrzení, že je japonským zvědem, málo by mu pomohlo a proto prohlásil, že skutečně japonským zvědem je, ale žádným malým, nepatrným, zkrátka, že Rennenkampf nedopadl žádného kovářička, nýbrž kováře, nic menšího, nežli japonského generála. Připojil pak, že za záchranu svého života odvděčí se vyzrazením plánů japonského generálního štábu. A skutečně je odhalil, rychle je sestrojiv ve své chytré hlavě. Rennenkampf odměnil jej dobrým obědem a poněvadž nechtěl, aby jeho kollegové zvěděli, jak chytré nabyl závažných informací, milého Ipaka propustil. Použil informací Ipakových s tím důsledkem, že Rusové byli na hlavu poraženi.

Zkušenost tato přesvědčila Ipaka Yena, že Rusové jsou národ, který se snadno nechá napáliti. Vystěhoval se do Blagověšenska, kde nadále holič brady a při tom se nestyděti chlubil, jakou znamenitou pomoc poskytl Rusům ve válce s Japonskem! Blagověšenská Rusové brzy seznali, že Ipak je skutečně chlupáčkem vychytralým a následovně věřili také legendě, kterou aspoň ob den jim k věření předkládal.

Na jaře roku 1918, za šest měsíců po té, kdy Lenin vytlačil Kerenského z vládního sedla, Ipak přišel do Moskvy. Trocký tehdy shromáždil rudou armádu a potřeboval pomocníky. Málo Rusů vyznačuje se takovou pracovitostí jako Číňané. Za měsíce Ipak Yen byl pravou rukou Trockého. Namakoval zásoby pro vojsko, jmenoval velitele a řídil pohyby vojska.

Bulharský redaktor časopisu Pravda, věrný bolševik, napsal jednou ve svém listě, že Ipak Yen je vlastně lump, který nabral za krátkou dobu tři miliony rublů v proletářské zemi. Pravověrní komunisté věřili Bulharovi a chtěli Ipaka odstraniti. Ale špatný Číňan, který by nebyl nad Bulhara! Bulhar nerozuměl široké nátuře ruského lidu jako vychytralý Číňan. Nic nestalo se Ipakovi, naopak, v srpnu roku 1918 byl ustanoven kontrolorem armádních útů. Ipak ale nerad zabývá se účtami, zvláště tak zamotanými, jako se nalézají v ruských vojenských účtech. Po třech měsících úřadování podal Trockému zprávu, v které naznačil, že všichni armádní komisaři jsou zloději a že jejich účty jsou tak zamodřehány, že se v tom ani Číňan nevyzná. Když měl již tři miliony rublů v kapse, dalo se mu už něco dělat proti graftu.

Trocký po té poslal obratného Ipaka do Povolží, aby zorganizoval odpor proti Denikinovým sborům v Caryeinu. Ipak Yen shledal, že takový odpor je značnou nemožností a vymyslel si něco je ještě lepšího. Vyvolal mezi sedláky v zátylí Denikinových armád povstání a tak celá Denikinova armáda, ač nebylo velkého bolševického tlaku na frontě, ustoupila. O dva měsíce později dostalo se Ipakovi konečného povýšení. Lenin zvěděl o jeho vychytralosti a poněvadž byl v nesnázi, maje spor s mimořádnou komisí pro potírání kontrarevoluce, která jej obvinila, že obnovuje kapitalistický systém, a s dělnickými organizacemi, které ho napadaly pro zřízení továrního despotismu, povolal bývalého mandžurského bratříčka do Moskvy.

Lenin ustanovil Ipaka svým rádeem, důvěrným zřízencem a sekretářem. Ipak svým úsměvem a zehytralostí dělal divy a brzy ukolidnil rozbouřené vlny. To mu Lenina jenom ještě více naklonilo. Lenin nemá před Ipakem žádných tajností a před ním nikdy neběra na sebe škrabočky jak často činíti musí v jednání s různými jinými pravověrnými komunisty. Spor s mimořádnou komisí pro potírání kontrarevoluce byl urovnán pravidelnou mřovnou smlouvou, vypracovanou Ipakem samotným; komise se zavázala, že nebude útočiti na Lenina a Lenin,

Vyznamenaný starý strom v Jerusalemě.

Obrázek našim známý strom je tak starý, že nikdo nemůže ani označiti přesně jeho stáří. Po mnoho generací kolovala v Jerusalemě a okolí pověst, že turecká říše se udrží po tak dlouho, dokud tento strom bude státi. Když peň stromu počal praskati, byl obtočen obránci. Strom tento byl zanesen nyní do Síne slávy Amerického lesnického sdružení ve Washingtoně.

za to dal čestný závazek, že nebudou pracovati v zájmu odstranění Džeržinského. Ipak po té zahájil jednání s právověrnými komunisty a dělnickými předáky a všude lil olej na politické vlny.

Bolševická Moskva si dnes šepce, že Lenin nečiní jediného rozhodnutí bez Ipaka, přes to, že posléze jmenovaný není veden ve svém počínání žádnými zvláštními principy. Jeť chladnokrevným mužem bez vlasti, zehytralé kalkulující orientálem, který mluje svoji směnkou, svoje automobily, svoje sekretářky, svých pět žen, veskrze Rusek, a který klání se jenom jedinému božstvu — Úspěchu.

V zahraničních záležitostech Ipakovy náhledy překohávají vždy náhledy Čierinovy. Je sice pravda, že Ipak nikdy ve svém životě nebyl v Evropě vlastní a Čierin na druhé straně žil Evropou od Lisabonu až do Stockholmu a mluví šesti jazyky, ale čínský lazebník je zehytralější a ve všem opatrnější. Mluví vždy pro opatrnost a po případě kompromis. Handle jsou mandle, dle jeho náhledu. A jestliže je Lenin, Čierin a Litvinov zaplavili Evropu v posledních dvou měsících mírovými nabídkami, je to jenom práce Ipakova, který nedal by ani přáček za všechny principy bolševismu. Ipak je mužem prozřavým a netají se s náhledem, že tučet amerických kapitalistů postavilo by na nohy Rusko desetkrát rychleji než všechny zásady Trockého a Leninovy. Lenin zná náhledy důvěrníka svého a přes všechnu svoji intelektuální povýšenost poněnáhu stává se podle něho malým školáčkem, který obává se každého nevládného pohledu svého učitele. Proto by ho velice zajímavě seznati pravé mínění Ipakovo o Leninovi.

MONTE CARLO

MONTE CARLO, které považováno je všeobecně za jedno z nejsvětějších míst na světě, jest opět letos oživeno zástupy návštěvníků, kteří přijeli sem, aby užili tu krásných dní jarních. Za války proslulý tento světový resort byl opuštěn. Lidé, kteří bývali tu pravidelnými hosty, byli příliš zaměstnáni ve svých domovských zemích válkou a neměli valně času na radovánky. Konec války znamenal pro mnohé setřesení starosti a většina jich letos chce si nahraditi vše, oč připravena byla v letech válečných. Nejpilnější sezona je nyní v proudu a proslulé kasino má letošního roku více návštěvníků nežli v letech minulých. Nikdy před válkou neshromáždilo se tu tolik lidí jako letos. Zdá se, že popularita tohoto "ráje, od něhož do pekla je jenom krok," vzrostla v posledních letech. Společnost letošního roku jest

rozhodně smíšená. Nemají tu převahu šlechtici všech národností a světoví finánci jako v letech předválečných. Šlechta z Ruska která mívala před válkou nejsilnější zastoupení, letos tu téměř není ani reprezentována. Také z Německa nepřilétl obvyklý roj hledatelů rozkoše. Za to však dostavila se nová společnost, které tu nebylo před válkou, společnost majitelů hotelů, restaurací a zábavních místností zvláště vítaná — váleční zbohatlíci. Tito váleční zbohatlíci nemají sice manýrů šlechtických, ale v utrácení jsou stejnými mistry. Dovedou "se ukázat" a to je právě majitelům různých hotelů, restaurací a zábavních místností vítáno. V Monte Carlu je pánek ten, kdo má dostatek peněz, zkrátka každý, "kdo si může na pána zahrát."

S Monte Carlem je často spojována představa hříchu a prostopánosti, ale nepřijíždějí sem jenom takoví lidé, kteří libují si jenom ve světské rozkoši. Přicházejí sem také lidé, aby pokochali se krásami kraje a podněbí a rozkoše ostatní mají pro ně jenom podružnou cenu. Riviera je krásným koutkem země a bylo mnoho básníků a spisovatelů, uchvácených její krásou, kteří litovali, že nádherný tento koutek země byl

Lov na aligatory.

Na obrázku našem spatřujeme lovce aligátorů v Louisianě, kteří používají dlouhých tyčí k vytažení aligátorů z jejich úkrytů.

zprofanován. Jsou dokonce lidé, kteří prohlašují, že byli kdykoliv na světě ráj, nemohl býti nikde jinde nežli na Riviere. Není krásnějšího místa na světě — příroda byla k této malé zemičce neobyčejně štědrá.

Odhaduje se, že letos navštíví Rivieru kolem dvou milionů lidí a snad i více. Již před válkou takový byl obvyklý počet návštěvníků a přes to, že letos je dlužno odečísti šlechtické návštěvníky z východní Evropy, přijde sem zajisté takový počet, neboť je touhou většiny válečných zbohatlíků nahlednouti do života bohatých lidí, který před tím uzavřen byl jim na sedm zámků. Mnozí sem přijedou ze zvědavosti, jiní, poněvadž je to v módě, a posléze jiní, aby podali tu ruku štěstěně a bud'to ještě více rozmnožili svoje jmění anebo přišli o všechno. Mezi válečnými zbohatlíky je mnoho hazardních hráčů. Leche nabyli a jsou odhodláni bud'to získat více anebo pozbyti všeho. U roulety je letos zase rušno.

Vláda Monte Carla je nezávislou na Francii i Italii. Kníže monacký je svrchovaným panovníkem a vladařem zde se mu vyplácí tak, že může svým obyvatelům odpustiti všechny daně. Daně, které platí občané tohoto státěku, nestojí takřka za řeč. Za války prý se berní šroub poněkud přitáhl, avšak je naděje, že bude zase jako bývalo, poněvadž proud návštěvníků se zase hrnou a zajisté již nepřestanou se hrnout. Kníže monacký má trvalý a jistý příjem 250.000 dollarů, které vyplácí mu dědici Francoise Blancové, zakladatele tohoto proslulého ráje hrátského. Camille Blanc je nyní nekorunovaným králem Monte Carla. Jeho slovo je tu zákonem a sedmdesát vojáků, které zeměička tato vydržuje, je si toho dobře vědomo.

Celá Riviera je nepřetržitou řadou čarovných zahrad, v nichž ukryty jsou výstavné hotely a villy. Armáda dělníků pečuje o tyto zahrady a přitahuje se o to, aby krása jejich neuvadala. Nikdo nemůže odhadnouti, jak mnoho milionů bylo již věnováno za tím účelem, aby krásný tento koutek zachován byl v stálém pávu. A nepochybně peněz těchto litováno není, poněvadž přiměřeně skvělé úroky.

Nejveselejší sezona v Monte Carlu je v proudu. Nejveselejší z toho důvodu, že lidé přišli sem letos zapomenouti na všechny starosti a trudy válečné a že chtějí si nahraditi vše, oč připravila se světová válka. Kasino je úlem tohoto života a štěstí. Lidé jdou sem, aby podali ruku štěstí. Půvab Monte Carla ovšem není s to zmírňiti ztrátu toho, který připravěn je tu o všechno, neboť takový člověk opouští krásný tento koutek země se všemi jeho pávy jenom s proklínáním.

PRVNÍ AMERICKÁ TOVÁRNÍ VÝROBA

TÁHEV v různých dobách hraje důležitou roli v životě většiny lidu. Často se stává, že lahvička je prvním předmětem, spatřeným a uchopeným nemluvnětem. Láhve s léky, stojící na malém stolku při lůžku, jsou pak často posledním předmětem, který člověk spatří před odchodem na dlouhou pouť v neznámá. Mezi láhví s mlékem a láhví s medicinou je často velké množství jiných láhví, jak pokud se velikosti i obsahu týče.

Je zajímavé, že prvním továrním podnikem na severoamerickém kontinentě byl závod na výrobu skleněných láhví. Tato továrna byla zřízena v Jamestownu, Virginie, v roce 1608. Byla zřízena sklářmi, kteří patřili mezi první osadníky Staré Dominie. V přítomné době, kdy Američtí chystá se k zápasu o světové trhy, je dobře si připomenouti, že sklářský průmysl patřil mezi nejčasnější ve Spojených Státech. Sklářství ve Virginii však záhy zaniklo, neboť krátce po té kolonisté dali se do pěstování tabáku, které přinášelo jim daleko více nežli jakékoliv jiné podniky. Znamenitou sňivkou! — Joseph A tak sklářů druh po druhu opouštějí svoje nezdravé řemeslo a land Ave., Chicago, Ill. — Adver-

zjistilo, že k výměnnému obchodu s Indiány hodí se znamenitě skleněné korálky, osadníci Jamestownu dopsali si do Italie pro sklářské dělníky, kteří vyznali se v tomto oboru sklářské industrie, a počali vyráběti skleněné korálky.

Avšak první továrna toho druhu byla zřízena v Salem, Massachusetts. Opatrní oteově tohoto města v té době zřejmě snažili se získati takové podniky, které by byly zárukou budoucího průmyslového rozkvětu města. Aby novému podniku bylo pomoheno na nohy, odhlasována byla mu půjčka třiceti liber. Továrna však neshledala se s úspěchem a těch třicet liber je do dneška nedobytnou pohledávkou.

V době, kdy Holanďané spravovali záležitosti Manhattanského ostrova, továrna na láhve byla zřízena nedaleko Hanover Squaru. V roce 1754 Holanďan Bamber zřídil továrnu na sklářské výrobky v Brooklynu. První láhve, která nese datum svého výrobení a jméno zakladatele továrny, dosud nalézá se v sbírkách Historické společnosti na Long Islandě. Glassboro, N. J., bylo založeno německými sklářmi v roce 1775.

Avšak teprve na sklonku revoluční války výroba skla stala se trvalou industrií Ameriky. V roce 1787 legislatura státu Massachusetts poskytla výsadu sklářské společnosti v Bostonu k výrobní výrobě skla ve státě na dobu patnácti let. Tento podnik ukázal se prvním úspěšným podnikem toho druhu ve Spojených Státech a je také silně možné, že jednalo se o první výsadu, jež povolena byla zákonodárným tělesem. Po té pak v různých intervalech docházelo k zakládání dalších sklářských podniků. V roce 1865 v Americe vyrábělo se již tak dobré sklo jako v Anglii.

V přítomné době nalézá se ve Spojených Státech celkem 348 sklářských podniků. V podnicích těchto je zaměstnáno kapitál v obnosu 153.000.000. Hodnota vyrobeného zboží v těchto továrnách je \$200.000.000 ročně. V sklářských továrnách je zaměstnáno celkem 80.000 lidí. Více jak sedmdesát procent všech sklářských výrobků v zemi přichází ze čtyřech států — Pensylvanie, Ohio, Indiany a West Virginie.

Lidé počali poprvé používatí lahví 4000 let před narozením Krista. Tyto láhve ale nebyly zhotoveny ze skla, nýbrž z kůže zvířecích, hlavně kozích. O těchto lahvích je možno nalézti četné zmínky v Bibli. Ostatně kožené láhve nezakly úplně a do dnešního dne je jich užíváno v jižních zemích evropských k nošení vody a vína. Jisté asijské a africké lmeny také užívají k dopravě vody kožených lahví. Na italském venkově, zvláště v jižních oblastech země, kožené láhve jsou do-ud v užívání. Staří Egyptané tyto své láhve opatřovali krásnými ornamenty ze zlata, slonoviny, alabastru a drahokamů. Mnohé z těchto starožitných lahví nalézají se v muzejích a do dnešního dne jejich skvělé provedení zručenými starověkými řemeslníky je obdivováno.

Láče za láci, peníze darmo.

Příslaví toto neosvědčuje se nikde lépe než při kupování léků. Na příklad trpíte-li žaludečními bolestmi, zácpou, nechutí k jídlu, bolením hlavy, nespavostí a pod., Trinerovo Léčivé Hořké Víno jest nejlepším lékem pro Vás. Ale nebuďte se Vám zmní, že nějaký jiný přípravek je o deset, dvacet nebo i třicet centů lacinější. Vy se dáte svědci, koupíte lacině, ale peníze jsou vyhozeny. Spolehlivý lék naproti tomu není penězi k zaplacení. Zrovna jak to píše pan Josef Želiezník 23. února: "Star City, W. Va., box 158. Trinerovo Léčivé Hořké Víno je cennější než peníze. Doporučuji je všem v našem krajanům. Uvěřte mi a s Klářství ve Virginii však záhy zaniklo, neboť krátce po té kolonisté dali se do pěstování tabáku, které přinášelo jim daleko více nežli jakékoliv jiné podniky. Znamenitou sňivkou! — Joseph A tak sklářů druh po druhu opouštějí svoje nezdravé řemeslo a land Ave., Chicago, Ill. — Adver-